Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (šesti senat)

z dne 16. marca 2017 [1]*

„Predhodno odločanje — Carinska unija — Carinski zakonik Skupnosti — Člen 220(2)(b) — Naknadna izterjava uvoznih dajatev — Legitimno pričakovanje — Pogoji uporabe — Napaka carinskih organov — Obveznost uvoznika, da ravna v dobri veri in preveri okoliščine, v katerih je bilo izdano potrdilo o poreklu ‚obrazec A‘ — Dokazna sredstva — Obvestilo Evropskega urada za boj proti goljufijam (OLAF)“

V zadevi C-47/16,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments (oddelek za upravne zadeve pri vrhovnem sodišču, Latvija) z odločbo z dne 20. januarja 2016, ki je na Sodišče prispela 27. januarja 2016, v postopku

Valsts ieņēmumu dienests

proti

„Veloserviss“ SIA,

SODIŠČE (šesti senat),

v sestavi E. Regan, predsednik senata, J.-C. Bonichot in S. Rodin (poročevalec), sodnika,

generalni pravobranilec: P. Mengozzi,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

— za latvijsko vlado I. Kalniņš in K. Freimanis, agenta,

— za Evropsko komisijo A. Caeiros in I. Rubene, agenta,

na podlagi sklepa, sprejetega po opredelitvi generalnega pravobranilca, da bo v zadevi razsojeno brez sklepnih predlogov,

izreka naslednjo

1 — Jezik postopka: latvijščina.

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 220(2)(b) Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 4, str. 307), kakor je bila spremenjena z Uredbo (ES) št. 2700/2000 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. novembra 2000 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 10, str. 239) (v nadaljevanju: Carinski zakonik).

2 Predlog je bil vložen v okviru spora med Valsts ieņēmumu dienests (latvijska davčna uprava, v nadaljevanju: davčna uprava) in družbo „Veloserviss“ SIA (v nadaljevanju: Veloserviss) glede odmere uvoznih dajatev in davka na dodano vrednost (DDV) skupaj z zamudnimi obrestmi v okviru naknadnega preverjanja carinske deklaracije.

Pravni okvir

3 Člen 78(3) Carinskega zakonika, naslovljen „Naknadno preverjanje deklaracij“, določa:

„Če se pri ponovnem pregledu deklaracije ali naknadnih preverjanjih izkaže, da so bile določbe o zadevnem carinskem postopku uporabljene na podlagi netočnih ali nepopolnih podatkov, carinski organi ob upoštevanju vseh sprejetih predpisov, sprejmejo potrebne ukrepe za ureditev položaja, pri čemer upoštevajo nove informacije, s katerimi razpolagajo.“

4 Člen 220(2) tega zakonika določa:

„Razen v primerih iz drugega in tretjega pododstavka člena 217(1) se naknadna vknjižba ne opravi, če:

[…]

(b) znesek zakonsko dolgovanih dajatev ni bil vknjižen kot posledica napake carinskih organov, ki je oseba, zavezana plačilu, ni mogla ugotoviti ter je sama ravnala v dobri veri in v skladu z vsemi predpisi, določenimi z veljavno zakonodajo v zvezi s carinsko deklaracijo.

Če se preferencialni status blaga ugotovi na podlagi upravnega sodelovanja, v katero so vključeni organi tretje države, ki izdajo potrdilo, in se za to potrdilo izkaže, da je nepravilno, velja, da gre za napako, ki je ni bilo mogoče odkriti v smislu prvega pododstavka.

Izdaja nepravilnega potrdila kljub temu ne pomeni zmote, če so bili podlaga za potrdilo nepravilna dejstva, ki jih je predložil izvoznik, razen če je več kakor očitno, da so se organi, ki so ga izdali, zavedali ali bi se morali zavedati, da blago ni ustrezalo pogojem, ki so določeni za upravičenost do preferencialne obravnave.

Zavezana oseba se lahko sklicuje, da je ravnala v dobri veri, če lahko dokaže, da je ob teh trgovinskih operacijah poskrbela, da so bili vsi pogoji za preferencialno obravnavo izpolnjeni.

Zavezana oseba pa se ne more sklicevati na to, da je ravnala v dobri veri, če je Evropska komisija objavila obvestilo v *Uradnem listu [Evropske unije*] in navedla, da obstaja utemeljen dvom o pravilni uporabi preferencialnih dogovorov v državi uporabnici;

[…]“

5 Člen 72a(4) Uredbe Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje Uredbe št. 2913/92 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 6, str. 3), kakor je bila spremenjena z Uredbo (EGS) št. 1602/2000 z dne 24. julija 2000 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 10, str. 51), določa:

„Status porekla blaga, ki se izvozi iz ene države regionalne skupine v drugo državo iste skupine za uporabo pri nadaljnji obdelavi ali predelavi ali zaradi ponovnega izvoza, če se nadaljnja obdelava ali predelava ne opravi, se dokazuje s potrdilom o poreklu obrazec A, ki ga izda prva država.“

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

6 Družba Veloserviss je 17. maja 2007 v Evropsko unijo uvozila kolesa iz Kambodže za sprostitev v prosti promet. Na podlagi potrdila o poreklu, ki ga je 16. februarja 2007 izdala kamboška vlada, družba Veloserviss ni plačala niti carine niti DDV.

7 Davčna uprava je leta 2008 izvedla prvo naknadno carinsko preverjanje v zvezi z obdobjem, v katerem so bila zadevna kolesa uvožena. Ker v zvezi z njimi ni bila ugotovljena nobena nepravilnost, je družba Veloserviss odločbo, sprejeto na podlagi tega preverjanja, izpolnila.

8 Leta 2010 je davčna uprava od Evropskega urada za boj proti goljufijam (OLAF) dobila informacijo, da potrdilo o poreklu, ki ga je kamboška vlada izdala glede zadevnega blaga, ni v skladu s pravom Unije.

9 Ob upoštevanju te informacije je davčna uprava izvedla drugo naknadno preverjanje enotne upravne listine, ki jo je predložila družba Veloserviss, in ugotovila, da je bila oprostitev carinskih dajatev za to blago neupravičena.

10 Zato je davčna uprava z odločbo z dne 23. julija 2010 družbi Veloserviss naložila plačilo carinskih dajatev in DDV skupaj z zamudnimi obrestmi.

11 Družba Veloserviss je potem zoper to odločbo vložila tožbo, v kateri je predlagala njeno odpravo.

12 Administratīvā apgabaltiesa (regionalno upravno sodišče, Latvija) je po preučitvi zadeve na drugi stopnji s sodbo z dne 27. marca 2014 potrdilo odpravo odločbe davčne uprave z dne 23. julija 2010, pri čemer je med drugim odločilo, da v skladu s členom 23(1) nacionalne zakonodaje o davkih in dajatvah davčna uprava ni bila upravičena ponovno opraviti naknadnega preverjanja zadevnega deklariranega blaga, ker je prvo preverjanje pri družbi Veloserviss ustvarilo legitimno pričakovanje in ker je ta družba izpolnila vse predpisane pogoje v zvezi s predložitvijo carinske deklaracije, saj objektivno ni mogla vedeti, da so kamboški pristojni organi izdali potrdilo, ki ne ustreza zahtevam prava Unije. Zato je družba Veloserviss ravnala v dobri veri.

13 Davčna uprava je pri predložitvenem sodišču vložila kasacijsko pritožbo.

14 To sodišče je z odločbo z dne 11. septembra 2014 vložilo prvi predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki se v bistvu nanaša na vprašanje, ali člen 78(3) Carinskega zakonika omogoča, da se, kot to določa latvijska zakonodaja o davkih in dajatvah, omeji možnost carinskih organov, da ponovijo naknadno preverjanje.

15 Sodišče je v sodbi z dne 10. decembra 2015, Veloserviss (C-427/14, EU:C:2015:803), na to vprašanje odgovorilo nikalno.

16 Vendar pa predložitveno sodišče v okviru iste kasacijske pritožbe, ki mu je bila predložena, meni, da se v okviru te pritožbe postavljajo tudi vprašanja, ki se nanašajo na pojem „dobra vera“ zavezanca za plačilo v smislu člena 220(2)(b) Carinskega zakonika.

17 V zvezi s tem davčna uprava – kot navaja to sodišče – trdi, da je Administratīvā apgabaltiesa (regionalno upravno sodišče) brez kakršne koli podlage menilo, da je družba Veloserviss ravnala v dobri veri, tako da se to sodišče ne bi smelo opreti na člen 220(2)(b) Carinskega zakonika. V točkah 36 in 40 sodbe z dne 8. novembra 2012, Lagura Vermögensverwaltung (C-438/11, EU:C:2012:703), naj bi Sodišče presodilo, da organi države izvoza ne morejo Unije in njenih držav članic zavezovati s svojo presojo veljavnosti potrdil o poreklu „obrazec A“, kadar carinski organi države uvoza dvomijo o dejanskem poreklu blaga.

18 Družba Veloserviss je pred predložitvenim sodiščem navajala, da je Administratīvā apgabaltiesa (regionalno upravno sodišče) uporabilo to določbo glede na to, po eni strani, da niti carinski organi države uvoza niti ta družba sama kot uvoznica niso mogli ugotoviti, da so službe države izvoza storile napako, in po drugi strani, da je družba Veloserviss s tem, da je davčni upravi predložila vse podatke, s katerimi je razpolagala in s katerimi je bila seznanjena, ravnala v dobri veri. Zato naj bi se Administratīvā apgabaltiesa (regionalno upravno sodišče) pravilno oprlo na Sklep Komisije C(2012) 8694 z dne 30. novembra 2012 o ugotovitvi, da je opustitev naknadne vknjižbe v zadevnem primeru upravičena (spis REC 01/2011), pri čemer naj bi bile okoliščine, na podlagi katerih je Komisija ta sklep sprejela, v bistvu podobne tistim iz zadeve v glavni stvari.

19 V zvezi s tem predložitveno sodišče meni, da iz sodne prakse Sodišča v zvezi s členom 220(2)(b) Carinskega zakonika izhaja, da je mogoče naknadno izterjavo opraviti le, če je izvoznik storil napako pri predložitvi podatkov. V nasprotnem primeru, če so napako storili carinski organi države uvoza, ki so vedeli oziroma bi morali vedeti, da zadevno blago ne izpolnjuje predpisanih pogojev, potem predložitev napačnega potrdila po mnenju tega sodišča ne more biti v škodo uvoznika.

20 Vendar pa se to sodišče sprašuje o uporabi člena 220(2)(b) Carinskega zakonika v zadevi, kakršna je ta, ki mu je bila predložena, v kateri iz obvestila OLAF ne izhaja samo to, da je izvoznik carinskim organom države izvoza predložil napačne informacije, temveč tudi to, da so carinski organi države izvoza storili napake pri izdaji potrdila o poreklu „obrazec A“. Sprašuje se tudi, v kolikšnem obsegu je treba upoštevati pravno in dejansko presojo, ki jo je opravil OLAF.

21 V teh okoliščinah je Augstākās tiesas Administratīvo lietu departaments (upravni oddelek vrhovnega sodišča, Latvija) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali je treba obveznost uvoznika, da ravna v dobri veri, iz člena 220(2)(b) [Carinskega zakonika] opredeliti v tem smislu, da
   (a) vključuje obveznost uvoznika, da dokaže okoliščine, v katerih je bilo izdano potrdilo o poreklu ‚obrazec A‘, ki ga je prejel izvoznik (potrdila o sestavnih delih blaga, vlogi izvoznika pri izdelavi blaga itd.)?
   (b) je uvoznik ravnal v slabi veri zgolj zato, ker je izvoznik ravnal v slabi veri (na primer če izvoznik carinskim organom države izvoza ne razkrije pravega izvora stroškov, vrednosti sestavnih delov blaga itd.)?
   (c) obveznost ravnanja v dobri veri ni bila izpolnjena zgolj zato, ker je izvoznik carinskim organom države izvoznice predložil nepravilno informacijo, tudi če so sami carinski organi storili napake, ko so izdali potrdilo?

2. Ali se obveznost uvoznika, da ravna v dobri veri, iz člena 220(2)(b) [Carinskega zakonika] lahko šteje za pravno zadostno dokazano s splošnim opisom položaja v obvestilu OLAF in s sklepi OLAF ali pa morajo nacionalni carinski organi pridobiti dodatna dokazila o ravnanju izvoznika?“

Vprašanji za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

22 Predložitveno sodišče v prvem vprašanju v bistvu sprašuje, ali je treba člen 220(2)(b) Carinskega zakonika razlagati tako, da lahko uvoznik na podlagi te določbe z opiranjem na legitimna pričakovanja nasprotuje naknadni vknjižbi uvoznih dajatev, pri čemer se sklicuje na svojo dobrovernost, če, prvič, izvoznik carinskim organom države izvoza ni samo predložil nepravilnih podatkov, zlasti v zvezi z dejanskim izvorom stroškov ali vrednostjo sestavnih delov zadevnega blaga, ampak so ti organi tudi sami storili napako pri izdaji potrdila o poreklu „obrazec A“, ali če, drugič, ta uvoznik ni preveril okoliščin, v katerih so carinski organi države izvoza izdali to potrdilo, na primer potrdil o sestavnih delih blaga ali vloge izvoznika pri izdelavi blaga.

23 Da bi bilo mogoče odgovoriti na to vprašanje, je treba uvodoma spomniti, da je cilj člena 220(2)(b) Carinskega zakonika varovati legitimno pričakovanje zavezanca za plačilo glede utemeljenosti vseh dejavnikov, ki se upoštevajo pri odločitvi, ali se carine lahko naknadno izterjajo ali ne (sodbi z dne 18. oktobra 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, točka 31, in z dne 10. decembra 2015, Veloserviss, C-427/14, EU:C:2015:803, točka 43).

24 V zvezi s tem iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da se lahko uvoznik na podlagi te določbe uspešno sklicuje na legitimna pričakovanja in je tako upravičen do izjeme od naknadne izterjave, ki je v njej urejena, le če so izpolnjeni trije pogoji. Najprej, to, da dajatve niso bile plačane, mora biti posledica napake pristojnih organov samih, dalje, ta napaka mora biti taka, da od zavezanca za plačilo, ki ravna v dobri veri, ni razumno pričakovati, da jo bo odkril, in nazadnje, zavezanec mora upoštevati vse določbe, ki jih veljavni predpisi določajo za carinsko deklaracijo (glej zlasti sodbi z dne 18. oktobra 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, točka 35, in z dne 15. decembra 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, točka 47).

25 Ti pogoji v bistvu porazdeljujejo tveganje napak ali nepravilnosti pri sestavi carinskih deklaracij na podlagi ravnanja in skrbnosti vsakega od zadevnih subjektov, to je pristojnih organov države izvoza in države uvoza, izvoznika in uvoznika.

26 Na prvem mestu je treba preizkusiti, ali se lahko uvoznik na podlagi člena 220(2)(b) Carinskega zakonika s sklicevanjem na svojo dobrovernost opira na legitimna pričakovanja, če izvoznik carinskim organom države izvoza ni samo predložil nepravilnih podatkov, zlasti v zvezi z dejanskim izvorom stroškov ali vrednostjo sestavnih delov zadevnega blaga, ampak so ti organi tudi sami storili napako pri izdaji zadevnega potrdila o poreklu „obrazec A“.

27 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da so v skladu s prvim od pogojev, ki so navedeni v točki 24 te sodbe, legitimna pričakovanja zavezanca za plačilo deležna varstva iz te določbe le, če so pristojni organi „sami“ ustvarili podlago za ta pričakovanja (glej sodbi z dne 18. oktobra 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, točka 31, in z dne 10. decembra 2015, Veloserviss, C-427/14, EU:C:2015:803, točka 44).

28 Tako samo napake, ki se lahko pripišejo aktivnemu ravnanju pristojnih organov, upravičujejo, da ne pride do naknadne izterjave carinskih dajatev (glej sodbi z dne 18. oktobra 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, točka 31, in z dne 15. decembra 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, točka 54).

29 Iz sodne prakse Sodišča izhaja, da člena 220(2)(b), tretji odstavek, Carinskega zakonika ni mogoče razlagati tako, da to, da so carinski organi države izvoza izdali nepravilno potrdilo o poreklu „obrazec A“, pomeni napako, ki so jo ti organi storili „sami“, če so bila podlaga za to potrdilo nepravilna dejstva, ki jih je predložil izvoznik, razen če je očitno, da so se organi, ki so ga izdali, zavedali ali bi se

morali zavedati, da blago ni ustrezalo pogojem, ki so določeni za upravičenost do preferencialne obravnave (glej v tem smislu sodbo z dne 8. novembra 2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, točka 19).

30 V tem primeru je treba ugotoviti, da čeprav iz predložitvene odločbe in zlasti iz besedila točke (c) prvega vprašanja izhaja, da predložitveno sodišče izhaja iz stališča, da so carinski organi države izvoza z izdajo potrdila o poreklu iz postopka v glavni stvari storili napako, Sodišče ne more ugotoviti, niti kaj natančno je ta napaka niti v kolikšnem obsegu so bili – ali bi lahko bili – pristojni organi države izvoza zapeljani v zmoto z nepravilno izvoznikovo deklaracijo.

31 Zato mora predložitveno sodišče preizkusiti, ali je bilo v zadevi v glavni stvari nepravilno potrdilo o poreklu „obrazec A“ izdano na podlagi napake, ki jo je mogoče pripisati carinskim organom države izvoza, ali kot posledica deklaracij izvoznika, katerih nepravilnosti ti organi niso – in jih tudi niso mogli – odkriti.

32 Če se izkaže, da nepravilnosti potrdila o poreklu „obrazec A“ izhajajo iz krivdnega ravnanja izvoznika ter pristojni organi države izvoza niso mogli in tudi niso bili dolžni odkriti, da blago ne ustreza pogojem za upravičenost do preferencialne obravnave, je uvoznik tisti, ki nosi posledice, če pri naknadnem preverjanju predloži poslovni dokument, ki se izkaže za nepravilen, tako da ta uvoznik v takem primeru ne more nasprotovati naknadni izterjavi carinskih dajatev (glej v tem smislu sodbi z dne 14. maja 1996, Faroe Seafood in drugi, C-153/94 in C-204/94, EU:C:1996:198, točka 92, in z dne 14. novembra 2002, Ilumitrónica, C-251/00, EU:C:2002:655, točka 43).

33 Kadar so tako carinski organi države izvoza pri izdaji potrdila o poreklu „obrazec A“ storili napako, ki izhaja iz netočnosti podatkov, ki jih je tem organom predložil izvoznik, zlasti v zvezi z dejanskim izvorom stroškov ali vrednostjo sestavnih delov zadevnega blaga, uvoznik na podlagi te določbe z opiranjem na legitimna pričakovanja in s sklicevanjem na svojo dobrovernost ne more nasprotovati naknadni vknjižbi uvoznih dajatev, razen če je očitno, da so se carinski organi države izvoza zavedali ali bi se morali zavedati, da blago ni ustrezalo pogojem, ki so določeni za upravičenost do preferencialne obravnave, kar mora preveriti nacionalno sodišče.

34 Na drugem mestu je treba ugotoviti, ali lahko uvoznik na podlagi člena 220(2)(b) Carinskega zakonika z opiranjem na legitimna pričakovanja nasprotuje naknadni vknjižbi uvoznih dajatev, pri čemer se sklicuje na svojo dobrovernost, če ni preveril okoliščin, v katerih so carinski organi države izvoza izdali potrdilo o poreklu „obrazec A“, kot so potrdila o sestavnih delih blaga ali vloge izvoznika pri izdelavi blaga.

35 To vprašanje se bolj natančno nanaša na skrbnost, ki jo mora izkazati uvoznik, da bi se lahko štel za dobrovernega v smislu te določbe.

36 V zvezi s tem je treba najprej spomniti, da mora biti v konkretnem primeru napako mogoče pripisati aktivnemu ravnanju carinskih organov države izvoza, poleg tega pa mora biti, med drugim, v skladu s sodno prakso, navedeno v točki 24 te sodbe, napaka taka, da je zavezanec za plačilo v dobri veri ne more odkriti kljub svojim strokovnim izkušnjam in skrbnosti, s katero mora ravnati (glej zlasti sodbo z dne 14. novembra 2002, Ilumitrónica, C-251/00, EU:C:2002:655, točka 38).

37 Glede tega je Sodišče presodilo, da se morajo gospodarski subjekti, če imajo dvome v zvezi s pravilno uporabo določb, katerih neupoštevanje lahko povzroči nastanek carinskega dolga, ali v zvezi s poreklom blaga, informirati in poiskati vsa možna pojasnila, da bi preverili, ali so ti dvomi upravičeni (glej v tem smislu sodbi z dne 14. maja 1996, Faroe Seafood in drugi, C-153/94 in C-204/94, EU:C:1996:198, točka 100, in z dne 11. novembra 1999, Söhl & Söhlke, C-48/98, EU:C:1999:548, točka 58).

38 Sodišče je prav tako presodilo, da morajo gospodarski subjekti v okviru svojih pogodbenih razmerij sprejeti ustrezne ukrepe za zaščito proti tveganju naknadne izterjave in da lahko taka zaščita med drugim pomeni to, da zavezanec za plačilo dajatev od sopogodbenika med sklenitvijo pogodbe ali po njej pridobi vse dokaze, da blago izvira iz države, za katero velja sistem splošnih tarifnih preferencialov, vključno z dokumenti, ki dokazujejo to poreklo (glej v tem smislu sodbo z dne 8. novembra 2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, točki 30 in 31).

39 Iz tega pa ne izhaja splošna obveznost uvoznika, da sistematično preverja okoliščine, v katerih so carinski organi države izvoza izdali potrdilo o poreklu „obrazec A“, vključno z dejavnostmi izvoznika pri izdelavi blaga. Uvoznik ima tako obveznost samo, če obstajajo očitni razlogi za dvom o pravilnosti potrdila o poreklu. V teh primerih, če uvoznik kljub temu ni po svojih najboljših močeh preveril okoliščin, v katerih je bilo to potrdilo izdano, da bi ugotovil, ali so bili omenjeni dvomi utemeljeni, je treba šteti, da bi uvoznik očitno napako carinskih organov države izvoza lahko oziroma bi jo moral odkriti, tako da se na podlagi člena 220(2)(b) Carinskega zakonika ne bo mogel sklicevati na svojo dobrovernost.

40 O taki splošni obveznosti uvoznika tudi ni mogoče sklepati na podlagi člena 220(2)(b), četrti odstavek, Carinskega zakonika, v skladu s katerim mora zavezanec za plačilo, da bi se lahko skliceval na svojo dobrovernost, dokazati, „da je ob teh trgovinskih operacijah poskrbel, da so bili vsi pogoji za preferencialno obravnavo izpolnjeni“.

41 Poleg tega je treba, na tretjem mestu, preveriti, ali je vlagatelj deklaracije pristojnim carinskim organom predložil vse potrebne podatke, ki jih zahtevajo pravo Unije in nacionalni predpisi, ki to pravo po potrebi dopolnjujejo ali nadomeščajo, za carinsko obravnavo zadevnega blaga (glej v tem smislu zlasti sodbi z dne 14. maja 1996, Faroe Seafood in drugi, C-153/94 in C-204/94, EU:C:1996:198, točka 108, in z dne 18. oktobra 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, točka 33).

42 V tem primeru mora predložitveno sodišče na podlagi vseh konkretnih elementov spora v postopku v glavni stvari presoditi, ali so v tej zadevi izpolnjeni pogoji za uporabo člena 220(2)(b) Carinskega zakonika, kot so navedeni v točki 24 te sodbe in ki jih je Sodišče v tej sodbi pojasnilo, tako da se lahko uvoznik iz postopka v glavni stvari na podlagi člena 220(2)(b) Carinskega zakonika opira na legitimna pričakovanja (glej v tem smislu sodbo z dne 18. oktobra 2007, Agrover, C-173/06, EU:C:2007:612, točka 34).

43 Glede na zgoraj navedeno je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 220(2)(b) Carinskega zakonika razlagati tako, da lahko uvoznik, ki se sklicuje na svojo dobrovernost, na podlagi te določbe z opiranjem na legitimna pričakovanja naknadni vknjižbi uvoznih dajatev nasprotuje le, če so kumulativno izpolnjeni trije pogoji. Najprej, to, da dajatve niso bile plačane, mora biti posledica napake pristojnih organov samih, dalje, ta napaka mora biti taka, da od zavezanca za plačilo, ki ravna v dobri veri, ni razumno pričakovati, da jo bo odkril, in nazadnje, zavezanec mora upoštevati vse določbe, ki jih veljavni predpisi določajo za carinsko deklaracijo. Legitimna pričakovanja niso podana, med drugim, kadar uvoznik, čeprav obstajajo očitni razlogi za dvom o pravilnosti potrdila o poreklu „obrazec A“, ni po svojih najboljših močeh preveril okoliščin, v katerih je bilo to potrdilo izdano, da bi ugotovil, ali so bili omenjeni dvomi utemeljeni. Taka obveznost pa ne pomeni, da bi moral uvoznik na splošno sistematično preverjati okoliščine, v katerih so carinski organi države izvoza izdali potrdilo o poreklu „obrazec A“. Predložitveno sodišče mora ob upoštevanju vseh konkretnih okoliščin spora o glavni stvari presoditi, ali so ti trije pogoji v tej zadevi izpolnjeni.

Drugo vprašanje

44 Predložitveno sodišče v drugem vprašanju v bistvu sprašuje, ali je treba člen 220(2)(b) Carinskega zakonika razlagati tako, da je mogoče v zadevi, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, zgolj na podlagi podatkov, vsebovanih v obvestilu OLAF, sklepati, da uvoznik na podlagi te določbe s sklicevanjem na legitimna pričakovanja ne more upravičeno nasprotovati naknadni vknjižbi uvoznih dajatev, ali pa so pristojni carinski organi dolžni pridobiti dodatne dokaze v zvezi z ravnanjem izvoznika.

45 V zvezi s tem je treba spomniti, da je treba vprašanje, ali lahko uvoznik na podlagi člena 220(2)(b) Carinskega zakonika nasprotuje naknadni vknjižbi uvoznih dajatev, presojati z vidika treh kumulativnih pogojev za uporabo te določbe, navedenih v točki 24 te sodbe, katerih obseg je bil pojasnjen v okviru odgovora na prvo vprašanje, glede na vse konkretne dejanske okoliščine obravnavanega primera.

46 Posebej glede ravnanja izvoznika iz točk od 27 do 32 te sodbe izhaja, da se uvoznik ne more sklicevati na taka legitimna pričakovanja in se na podlagi tega izogniti naknadni izterjavi carinskih dajatev, če je za to, da so carinski organi države izvoza izdali nepravilno potrdilo o poreklu „obrazec A“, kriv izvoznik (glej v tem smislu med drugim sodbo z dne 15. decembra 2011, Afasia Knits Deutschland, C-409/10, EU:C:2011:843, točka 54).

47 Kot izhaja iz sodne prakse Sodišča v zvezi s pravili za razdelitev dokaznega bremena na tem področju, morajo načeloma carinski organi države uvoza, ki nameravajo naknadno izterjati carinske dajatve, predložiti dokaz, da je za to, da so carinski organi države izvoza izdali nepravilno potrdilo o poreklu „obrazec A“, kriv izvoznik, ki je navedel nepravilna dejstva. Vendar kadar med drugim zaradi malomarnosti izvoznika carinski organi države uvoza tega dokaza ne morejo predložiti, mora po potrebi uvoznik dokazati, da je bilo navedeno potrdilo izdano na podlagi pravilnih dejstev, ki jih je navedel izvoznik (glej v tem smislu zlasti sodbi z dne 9. marca 2006, Beemsterboer Coldstore Services, C-293/04, EU:C:2006:162, točki 39 in 46, ter z dne 8. novembra 2012, Lagura Vermögensverwaltung, C-438/11, EU:C:2012:703, točka 41).

48 V zvezi s tem je treba ugotoviti, da se obvestilo OLAF, če vsebuje za ta namen upoštevne podatke, lahko upošteva pri dokazovanju, ali so pogoji, na podlagi katerih se lahko uvoznik na podlagi člena 220(2)(b) Carinskega zakonika sklicuje na legitimna pričakovanja, izpolnjeni.

49 Če pa tako obvestilo vsebuje le splošen opis spornega položaja – kar mora preveriti predložitveno sodišče – zgolj to obvestilo ne more zadostovati za dokaz, da so ti pogoji z vseh vidikov izpolnjeni, zlasti glede primernosti ravnanja izvoznika.

50 Glede na zgoraj navedeno je treba na drugo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 220(2)(b) Carinskega zakonika razlagati tako, da je mogoče v zadevi, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, na podlagi podatkov, vsebovanih v obvestilu OLAF, sklepati, da uvoznik na podlagi te določbe s sklicevanjem na legitimna pričakovanja ne more upravičeno nasprotovati naknadni vknjižbi uvoznih dajatev. Če pa tako obvestilo vsebuje le splošen opis spornega položaja – kar mora preveriti predložitveno sodišče – zgolj to obvestilo ne more zadostovati za to, da bi se v pravno zadostni meri dokazalo, da so ti pogoji z vseh vidikov izpolnjeni, zlasti glede primernosti ravnanja izvoznika. V takih okoliščinah morajo načeloma carinski organi države uvoza predložiti dodatne dokaze, da je za to, da so carinski organi države izvoza izdali nepravilno potrdilo o poreklu „obrazec A“, kriv izvoznik, ki je navedel nepravilna dejstva. Kadar pa carinski organi države uvoza tega ne morejo dokazati, mora po potrebi uvoznik dokazati, da je bilo to potrdilo izdano na podlagi pravilnih dejstev, ki jih je navedel izvoznik.

Stroški

51 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (šesti senat) razsodilo:

1. **Člen 220(2)(b) Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti, kakor je bila spremenjena z Uredbo (ES) št. 2700/2000 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. novembra 2000, je treba razlagati tako, da lahko uvoznik, ki se sklicuje na svojo dobrovernost, na podlagi te določbe z opiranjem na legitimna pričakovanja naknadni vknjižbi uvoznih dajatev nasprotuje le, če so kumulativno izpolnjeni trije pogoji. Najprej, to, da dajatve niso bile plačane, mora biti posledica napake pristojnih organov samih, dalje, ta napaka mora biti taka, da od zavezanca za plačilo, ki ravna v dobri veri, ni razumno pričakovati, da jo bo odkril, in nazadnje, ta zavezanec mora upoštevati vse določbe, ki jih veljavni predpisi določajo za njegovo carinsko deklaracijo. Taka legitimna pričakovanja niso podana, med drugim, kadar uvoznik, čeprav obstajajo očitni razlogi za dvom o pravilnosti potrdila o poreklu „obrazec A“, ni po svojih najboljših močeh preveril okoliščin, v katerih je bilo to potrdilo izdano, da bi ugotovil, ali so bili ti dvomi utemeljeni. Taka obveznost pa ne pomeni, da bi moral uvoznik na splošno sistematično preverjati okoliščine, v katerih so carinski organi države izvoza izdali potrdilo o poreklu „obrazec A“. Predložitveno sodišče mora ob upoštevanju vseh konkretnih okoliščin spora v glavni stvari presoditi, ali so ti trije pogoji v tej zadevi izpolnjeni.**

2. **Člen 220(2)(b) Uredbe št. 2913/92, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 2700/2000, je treba razlagati tako, da je mogoče v zadevi, kakršna je ta v postopku v glavni stvari, na podlagi podatkov, vsebovanih v obvestilu Evropskega urada za boj proti goljufijam (OLAF), sklepati, da uvoznik na podlagi te določbe s sklicevanjem na legitimna pričakovanja ne more upravičeno nasprotovati naknadni vknjižbi uvoznih dajatev. Če pa tako obvestilo vsebuje le splošen opis spornega položaja – kar mora preveriti nacionalno sodišče – zgolj to obvestilo ne more zadostovati za to, da bi se v pravno zadostni meri dokazalo, da so ti pogoji z vseh vidikov izpolnjeni, zlasti glede primernosti ravnanja izvoznika. V takih okoliščinah morajo načeloma carinski organi države uvoza predložiti dodatne dokaze, da je za to, da so carinski organi države izvoza izdali nepravilno potrdilo o poreklu „obrazec A“, kriv izvoznik, ki je navedel nepravilna dejstva. Kadar pa carinski organi države uvoza tega ne morejo dokazati, mora po potrebi uvoznik dokazati, da je bilo to potrdilo izdano na podlagi pravilnih dejstev, ki jih je navedel izvoznik.**

Podpisi